

к. 40,
3(XH.)

III.

срещено мислехъ се, крушката не ще падне пода-
лестъ отъ дърво. Волно щастие бѣше, прогледъ за
Ив. Славейкова се той не се намери въ България
прѣзъ тревожнитъ и скръбни събития на 1876 година;
другое, той щастие навѣрно да се извори на мѣ-
сти страдакия и опасности, и, кой знае, можеше
даде да затне въ нѣкоя герна тѣмница или на бѣ-
силоръ. Но пакетъта ми не не мѣре, той доде
прѣзъ 1874 год. въ Робертъ Колмеръ Каръ учителъ,
и стоя такъ до обводордскиеръ на оръежово ни,
когато замине пакъ за България за да се посвѣри
на по свободна ~~и~~ ~~не~~ ~~обуе~~ ~~свѣ~~ ~~на~~ ~~дѣ~~ ~~рел~~ ~~ност~~. Об-
срелъ свѣта не ми позволяватъ да искаръ свѣто
щоръ. Знаеиъ за неговата дѣлелностъ и за тогаваш-
нитъ събития въ Цариградъ; досражѣно е, обаче,
да засвидѣтелствувамъ се той не щастие ни
връше, ни трудъ, когато се касае да се помогне
на народноу дѣло, което тревожеше сърдцата ни
и възбуждаше душитѣ ни. Работата коюръ той вър-
шеше бѣше, оръ една страна, скромна и безмѣвка;
но, оръ друга страна, тя бѣше пълна съ самопоности
свѣдѣствилъ за България, и, по боше провѣдѣние,
свѣдѣствилъ и кадимикъхъ всичкитѣ ни тогаваш-
ни надежди и очакваня.

Следъ освобождението ни Ив. Славейковъ замине
отъ Цариградъ и се устрани въ България. Неговата